

Equipaments culturals en mutació: del contenidor al laboratori

Publicat per [Interacció](#) [1] el 26/07/2022 - 11:07 | Última modificació: 21/04/2026 - 12:15

L'article d'Àngel Mestres parteix d'una constatació que desplaça una manera clàssica d'entendre la política cultural local: els equipaments culturals han estat històricament concebuts com a infraestructures estables —museus, teatres, centres culturals— que estructuraven l'oferta i garanteixen la presència institucional de la cultura en el territori. Aquesta lògica, basada en la dotació i la cobertura, es veu avui tensionada per un context en què les pràctiques culturals, els agents i les formes de producció ja no responen a esquemes tancats ni previsibles.

En aquest marc, el text proposa entendre els equipaments no tant com a dispositius acabats sinó com a espais en evolució, capaços d'adaptar-se a dinàmiques canviants. La referència a #plantauno, a L'Hospitalet de Llobregat, funciona com a cas paradigmàtic d'aquest desplaçament. No es tracta d'un equipament en el sentit convencional, sinó d'un espai d'investigació-acció que es defineix com a lloc de prova, prototipatge i experimentació en cultura. Aquesta condició experimental introdueix una altra manera de pensar la funció pública dels equipaments: menys centrada en la programació i més orientada a processos, a l'assaig i a la generació de coneixement des de la pràctica.

L'article apunta així a una transformació de fons. Els equipaments deixen de ser únicament contenidors d'activitat per esdevenir infraestructures obertes, travessades per múltiples usos i actors. Aquesta obertura implica també una redefinició de les relacions entre administració, professionals i ciutadania. Ja no es tracta només de gestionar serveis, sinó de crear condicions perquè emergeixin pràctiques, projectes i formes de col·laboració que sovint no tenen cabuda en els marcs institucionals tradicionals.

En aquesta línia, el cas de #plantauno permet observar com la cultura pot operar com a espai de mediació entre polítiques públiques, innovació social i processos urbans. L'equipament es converteix en una plataforma que connecta recerca, creació i gestió, i que treballa des de la incertesa i la provisionalitat. Aquesta dimensió experimental no és accessòria, sinó que es presenta com a resposta a un entorn en què les certeses sobre el paper dels equipaments s'han erosionat.

El text també deixa entreveure una tensió que no es resol fàcilment: com sostenir institucionalment espais que, per definició, operen fora de les lògiques estables de l'administració. La necessitat d'avaluar, legitimar i finançar aquests dispositius entra en fricció amb la seva naturalesa flexible i oberta. Aquesta tensió situa els equipaments culturals en un terreny intermedi entre política pública i experimentació, on les formes de governança, els criteris d'èxit i els marcs de responsabilitat es troben en revisió.

En darrer terme, l'article no ofereix un model tancat, sinó una hipòtesi de treball: els equipaments culturals locals han d'evolucionar cap a formes més permeables, capaces d'incorporar la complexitat del sistema cultural contemporani. Això implica assumir un cert grau d'incertesa i entendre la cultura no només com a servei, sinó com a camp de prova des d'on repensar la relació entre institucions, territori i ciutadania.

Àngel Mestres | CCK revista

La evolución de los equipamientos culturales locales

reflexiones a partir del caso de #plantauno (([Text Complet Revista](#) [2])

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: gestió cultural

Etiquetes: innovació cultural

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: governança cultural

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2022/actualitza-dades>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/revista-cck_n17.pdf

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/7614>